

Krajské kolo Přehlídky dětských recitátorů

Ve čtvrtek 26. 4. 2018 se uskutečnilo krajské kolo Přehlídky dětských recitátorů v Českém Krumlově. Soutěž je rozdělena do 4 kategorií, v tento den jsme mohli slyšet ty nejlepší ze 3. a 4. kategorie z jednotlivých okresů Jihočeského kraje. Naše škola měla svého zástupce ve 3. kategorii zahrnující žáky 6. a 7. ročníku. Okres Prachatice vyslal své dva nejlepší recitátory, a to žákyni volarské základní školy a žáka naší školy **Jaroslava Lukeše ze 6. ročníku**.

Den byl už od rána náročný, brzké vstávání, cesta dlouhá, nervozita, že by se dala krájet. V devět hodin jsme po mírných bloudivých peripetiích našli Vlašský dvůr, pozoruhodnou gotickou budovu ze 16. století. V přízemí jsme se posilnili sladkým dortem a teplým čajem. Před celou soutěží se recitátorů ujal místní amatérský herec Mgr. Jiří Pokorný, který v minulých letech byl členem poroty. Zpříjemnil jim tak chvíle divadelní dílnou, zábavnou jazykovou rozcvičkou, kdy rozhýbal všem účinkujícím jazýčky, procvičil mluvidla, protáhl tělo i ducha, možná i trochu pobavil svými vtipnými historkami, na závěr si všichni několikrát doslova zařvali „nemám trému“ a soutěž mohla vypuknout. Jára šel s kůží na trh jako čtvrtý. Svou **Hanbou** od **Rudolfa Křestána** pobavil celé publikum, i tříčlenná porota nebyla skoupá na úsměv. Výkony byly vyrovnané, některé perfektní, bez jediného zaváhání, některé tolik neoslovily. I proto se porota rozhodla, že si poslechne od všech účinkujících i druhé texty. Járu nervozita pohltila snad ještě víc, ale držel se, nevzdal se a textem **Hledám tátu** od **Jiřího Žáčka** doslova umlčel celý sál a nejedno oko nezůstalo suché. Potlesk byl zasloužený a pohladil mě i Járova tatínka po duši. Věděli jsme, že Jára

předvedl opravdu to nejlepší a patří zaslouženě mezi deset nejlepších dětských recitátorů ve své kategorii v Jihočeském kraji.

Po náročném dopoledni následoval zasloužený oběd. Vytrávili jsme v Pohádkovém domě mezi loutkami a vínem a trochu s obavami jsme se šli bát i do Muzea tortury. Jára s tatínkem navštívili také Muzeum vltavínů.

V půl čtvrté jsme opět zaplnili sál Vlašského dvora a netrpělivě jsme očekávali výsledky celodenního klání. Všichni byli jedineční a dobří. Nedosáhli jsme sice na nejvyšší příčku, přesto **Čestné uznání za nejpřirozenější projev přednesu obou textů** byl pro nás velikou odměnou za vynaložené úsilí. Jára byl porotou pochválen, jako jediný byl přesvědčivý, prostý a uvěřitelný v obou textech. Samozřejmě jsme se shledali i s kritikou, kterou jsme pokorně přijali. Kritika nás totiž posouvá dál, víme, na co si dáme pozor, na co budeme klást důraz, čeho se naopak vyvarujeme. Ano, půjdeme bojovat za rok znovu. Dřina a úsilí, které se za tím vším schovávají, nám za to stojí.

Velké díky patří samozřejmě Járu Lukešovi. Kdyby Jára k celé recitaci nepřistoupil zodpovědně, s pokorou, s chutí, s elánem, ale i s pocitem toho, že to nebude jednoduché, že několik odpolední doma stráví před zrcadlem a s texty, že si párkrát ráno musí přivstat, že si několikrát stoupne před své starší kamarády, nedostal by se takhle daleko.

Děkuji i panu Lukešovi, Járovu tatínkovi, který si vystoupení svého syna nenechal ujít, že nás v pořádku dopravil do Českého Krumlova a zpět.

J. Sovová

Úryvek básně Hledám tátu:

*Když se máma zastaví,
zeptá se mě leda na zdraví.
Půjčí si mě, vyvenčí mě venku,
místo pusy řekne, rozmažeš mi rtěnku.
Jo, máma ta má vždycky dobré alibi,
já chci tátu, co mě vezme na fotbal i na ryby.
Je tu oddělení nálezů a ztrát?
Jdu vám hlásit jednu dávnou ztrátu.
Myslíte, že bych to měl vzdát?
Hledám tátu.*